I. évf. Kis-Czell, 1887. október 31. 8. szám.

Kemenesaljai Lapok.

TÁRSADALMI, KÖZMŰVELŐDÉSI és KÖZGAZDASÁGI HETILAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Szerkesztőség és kiadóhivatal
Kis-Czell Ferencz József utcza 118 szám.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos
Merei Gracza György.

ELŐFIZETÉSI ÁR:
Egy évre 5 frt, félévre 2 frt 50 kr. negyedévre 1 frt 25 kr.
Hirdetések és Nyilttérek megállapodás szerint vétetnek fel.

Halottak napja.

Elhervasztotta az ősz a fák leveleit; — a zöldelést: a termeszet életét megakasztja az ősz, a hervadás, és sárgul a le[illegible] míg a fonyadást felváltja a természetre halálálmat hozó tél, ráboritva fehér leplét a hervadás szomoruságára.

E szomoruságában vagyunk: elértünk a halottak napjához, egy nappal a minden szentekre való emlékezés után. És a termeszet haldoklásával halottainkat siratjuk.

Ám jön a tavasz, ujjáéleszti a természetet, a nap sugara elolvasztja a havat, a föld halotti fátylát, s megindul az ujjáélédés nagy, szép, nemes processusa, melyhez kötve van az emberi lét, melyből vétetik az élet. Oh igen, a földből hajlik az ég felé a gyökeresett boró fa, a [illegible] hajlott kalász.

A föld ujra éled, de nem jönnek vissza hozzánk azok, kik elhagynak bennünket, akik meghalnak és a föld ölébe térnek. Ujra éledésével a természetnek nem élednek fel szereteteink halálálmukból s nem térnek vissza a haza nagyjai, hacsak uj nagyok keletkezésében nem.

Sokakat sirat ez évben a magyar. Ujra kidult egy-két oszlop, mely világitott, irányitott s amelyeknek fénye helyett most sötétség uralkodik. És ismét drágább lett szivünknek a temető, mely annyi jeles testével s annyi drága lélek eltemetett porhüvelyével lesz előttünk szentte, hova imádkozni járunk és ahova halottak napján elvisszük az emlékezés koszorúját, letesszük azt a nagyok és a szeretettek sirjára, megnyujtva az emlékezet fáklyáit, melyek világukat a sirokra tett ezer és ezer mécses világai által nyerik.

A halottak országában szálljon meg bennünkel az ihlet az emlékezés, és peregjen arczainkról a fájdalmas könyü, melyetejtet velünk a vesztesége érzete azok felett, kik ez évben hullottak el. S elmondva az imát, mely az ő lelkeik üdvért szól, gondoljunk arra, hogy bár a természet éledésével ők nem élednek itt uj ébredésre, uj életre, uj működésre van és kell lenni annak, melynek hatalmas ereje és jelentősége e szóban rejlik: feltámadás!

S mikor könyező szemeinkkel a halottak napját követő nap hajnaladó világosságába tekintünk, gondolunk arra, hogy a halottak országában csak a test nyugszik, a lélek fenn száll a magasban és megtisztulva porhüvelye salakjától, hirdetett eszméjében győzedolmeskedik.

A halottak országába eszméket eltemetni nem lehet. És ez évben is sok nagy eszméje ment teljesedésbe a magyarnak. És mig ez igy van, ne csüggedjünk: meggyujtva az emlékezet fáklyáját, kiontva az emlékezés fájdalom okozta könnyeit, meggyászolja a halottak napján a drága elhunytat, emeljük fel arczainkat bizalommal a jövőbe, mert akik elhunytak, azok csak földi hüvelyeikből vetkőződtek ki, mig az általuk hirdetett ige az igazságnak kétszeres erejével tör ki sirukból. Ép azért legyünk hálásak és halottak napján, a borongó hervadás, a lassu elmulás szomoru folyamatjában emlékezünk azokra, kik a természet ujjáébredésekor vissza nem térnek.

Laicus hang a ns.-dömölki uj templomról.

A „Kemenesaljai Lapokban" — többször emelkedett dicsérő hang arról a szép Lutheránus templomról, mely ns.-dömölk község büszkeségét fogja képezni; mert ehez hasonlót nem igen találunk Vasmegye egy falujában sem.

A templom és tornya nem ugyan egész alapjából van ujan épitve, hanem csak a

TÁRCZA

Tilalomfák erdejében.

Mustrabeszéd rabja vagyok,
Hogy [illegible] unta!
S ha minden lány, minden asszony
Egy-egy tilalomfa!
Tilalomfák erdejében
Elbódulva járok, —
Tán ki se találok!

Jó urhölgyek, mondjátok meg,
Kinn a nagyvilágnak,
Hogy rab vagyok, hogy meghalok,
Hogy sohase látnak!
S meglássátok, fel is kötöm
Magam utoljára —
Egy tilalomfára!

SZÁVAY GYULA.

Ha nem szeret...

Ha nem szeret az a kis lány engem:
Jobb lesz nekem hant alatt pihennem!
Mit keressek ezen a világon?
Ily élmény szebb az örök álom!

Temetőben, szomoru fűz árnyán,
Ott legyen az én sirhalmom árván,
Fejfámra száll a madárka szépen,
S elsiratgat, — elkesereg nékem.

De eljő ez a szép leányka,
Ki miatt lett a sirom megásva?
Ölt e majd gyászt karcsu termetére?
Ejt-e könnyet hive nyughelyére?

Szép tavasz! ha kikelet támad:
Ne hints árva siromra virágot! —
Mert ha az a kis lány nem felejt el:
Beültetni sirom nefelejcsesel.

— OSIRIS. —

Nászutazás.

— Novelette. —

Irta: **Gerő Lajos.**

Szép volt, magasztos volt a lakodalmi ünnep. A pap szivhez szóló szavakban kötötte lelkükre az egymás iránt való hűséget, a szeretetet vallásuk és hazájuk iránt és még több olyan dolgot, amik iránt e perczben nem igen tudtak érdeklődni.

Unalmas volt, sokáig tartott a lakodalmi vendégség. A fiatalok lelke már a messze távolban röpködött, ama bűbájos szép vidéken, a hol nap sohasem ragyog, csak a csillagok méla fénye fonódik össze ezüstös glóriává, melynek közepén lángbetűkkel: egy uj hatalmas istenség neve.

És mikor végre Piroska szürke utiruhájában ott állott a veranda lépcsője előtt, bisony fatuskó lett volna az az uj férj, aki a bucsut hosszura igyekezett volna nyujtani.

Piroska végigcsókolta a jó öreg szülőket, a rokonokat, ismerősöket, aztán felszállt csomagokkal felrakodva a kocsira. Nagyperemü kalapjának szallagja libegő csokorba volt kötve állacskája alatt, vagy talán csak keblének hullámzásától libegett olyan nagyon, a mely majd kicsizitette a selyem utasu köpenykét.

— Hát azután csakugyan Bécsbe? — kérdé apja, mikor már Géza is végigérte egy ily fajta bucsuzás minden keserüségét.

— Oda édes apám, azután pár napig [illegible]re! — felelte Piroska.

— Ne menjetek gyerekek! — kérlelé az öreg. De minthogy a fiatalok közelsége egy ellenállhatatlan villamos áramot fejlesztett volna, a két tüzes ló nagyot rántott a kocsin

régi alapokon emelték és restaurálták, de oly nagyjában átalakitva, hogy az egész egyház, majdnem teljesen ujnak mondható.

Most már igazán csak pár nap választ el a teljes befejezéstől. — Még csak holmi belső festések, a szószék és orgona helyre állitása van hátra, hogy megnyiljon a remek kis templom, Isten dicsőitésére!

A templom épitési munkálatai, ugy külső mint belső tekintetben elismerésre méltók, — ellenben a szükmarkuság mindjárt szemünkbe ötlik, a hogy a templomot ugy kivülről, mint belülről, — körültekintéssel és figyelemmel kezdjük vizsgálni, mert olyan valamit veszünk rajta észre, a mit egy emberen, a kinek valami nyomorékságát gyanusitjuk, de az olyan szépen van leplezve, hogy ezer meg ezer ember közül csak azok veszik észre, a kik elég éles látással és érdekkel vizsgálják, s pedig az illetőnek igen nagy testi fogyatkozásai vannak.

Igy lehetnek a szemlélők a ns.-dömölki templommal is.

Alig veszik észre a diszes köpeny miatt, melyben ezt a kis templomot, a szakképzett, szorgalmas és lelkiismeretes épitő mesterek és iparosok öltöztették — annak fogyatkozásait, melyeket a szükmarkuság nyomhatott rá.

Egyik megbocsáthatlan hibája a templomnak az, hogy jóllehet a templom azelőtt is igen mélyen fekvő szinvonalon állott — nem gondoskodtak arról, hogy a térség, az éppen kézügyben fekvő és amugy is elfuvarozandó, s a templomtól alig 10—15 lépésre emelkedő magaslatból feltöltessék s ezzel aránylagosan a templom és terony falazata még éppen egy méterrel feljebb emeltessék — hanem meghagyták abban az alacsony szinvonalban, a melyben azelőtt volt! holott éppen az az emelkedés tette volna nemcsak sokkal szebbé, hanem valóban imposánssá is az alkotást, s alig került volna 800—1000 frtnál többe. Hiszen mint tudjuk, ugy is tulszárnyalták az előre nemlátott kiadások a tervezeti költségek előirányzatát.

A másik nagy hibája a templomnak az, hogy a belső szerkezet ismét csak a régi és veszedelmes tüzfészek fa emelvényeket tárja a szemlélő elé, — mely igen kellemetlen csalódással tölt el, mert egy ilyen szép külsővel biró, modern templomban, már csak is a kor épitészeti niveójának megfelelő, kő vagy vasoszlopzatos emelvényeket vártunk volna.

A belső összes faalkotmányra költött összeg, valóságos kidobott pénz, mivel azok minél gyorsabban eltávolitandók lesznek, már azért is, mert felülről állandó és nagymérvű lábdobogás fogja az acusticát tönkretenni.

Ha már tulléptek az előirányzatot kár volt még egy pár ezer forinttal megtovább nem lépni.

Méltónak tartjuk megemliteni azok neveit, kik a templom épitésén munkálkodtak.

A tervezet készitője és az épitkezés vezetője Stetka Péter épitész ur volt.

A kőmüves munkálatokat Gesrey Lajos sárvári épitő mester; az ácsmunkálatokat Reich Imre kis-czelli ácsmester; a bádogos munkát Patyy Jónás kis-czelli bádogos; a czement öntvényeket Harkányi Frigyes Szombathelyről; az asztalos munkát Kalmár István sárvári asztalos mester; a lakatos munkákat Légrády Kálmán kis-czelli okleveles gépész és lakatos; a mázoló munkát Laob József szombathelyi mázoló; az üveges munkát Spieler Ede kis-czelli üveges és porczellán diszmű kereskedő végezték.

Az összes tégla anyag, ugyszintén a templom czement burkolatát Illés István kis-czelli tégla- és czementgyára szolgáltatta, s a burkolatot a gyár tulajdonossa végeztette.

Az orgonát Peppel Nándor szombathelyi orgonakészitő egészben átalakitotta.

Elismerés illeti valamennyit, derék és szép munkájokért.

Legyen áldás rajta! Élvezzék ezen alkotás lelki örömeit az egyház érdemes férfiai, még soká! soká!

EGY LAIKUS.

János bá a falu bölcse tudósitásai.

Minthogy megént olyas valami esett meg nálunk a mit érdömösnek tanátam uság csinyáló uramnak bejelönteni, hát megteszöm ha nem bánná.

Ugyanis annak a tökszámár bal szomszédomnak, unalmába a sok rossz idő miatt, az furakozott ármányos eszébe, hogy hát miképpen tunná az funtussát nagyobbra csinyáni, mint a mekkorára magátu csinyálódott? Bement hát Kis-Czellbe a fiskárusho; mert ám annak van csak olyan sok tudománya, hogy mindenkinek jut belőle, s elhazudta nekije, hogy e csipett a szomszédja két eko vasnyit a funtussábu. A fiskárus ur mingyár is igazat adott neki, s hamarosan kész vót a pör.

és pár percz mulva már ott vágtattak a vasut felé vezető poros uton.

És most országra szóló szerencsétlenség történt.

A vonat éppen az uj házasok előtt robogott ki az indóházból.

Lemaradtak.

Géza és Piroska farkasszemet néztek egymással. Pár percig alig tudtak szóhoz jutni.

— Hát most? — tört ki végre Géza.

Piroska elkomolyodott.

— Hát visszamegyünk! — szólt csöndes megadással.

— Nem, nem csak azt nem! — kiáltott Géza. Mégegyszer bucsuzni! Nem, nem!

— De hát mit tegyünk?

— Hopp, megvan! — riadt fel az uj férj és a kipattant isteni szikra boldog derübe vonta homlokát.

Felesége kivánczi szemekkel nézett reá.

— Mi van meg?

— Felséges eszme!

— Halljuk!

— Nos tehát. Ezzel a kocsival elmegyünk a legközelebbi állomásig, ott bevárjuk a hajnali vonatot, s azzal utazunk tovább.

— Bravó, nagyszerű! — tapsolt örömében az asszonyka és a másik perczben már ott robogott a kocsi a héthársi uton, engerboldogságot vive magával.

Jóképü magyar vendéglős fogadta őket, mikor másfél órai ut után Héthársra értek.

A felpakkolt kocsi megértette vele a helyzetet.

— Csak tessék belebb kerülni drágáim! Pompás jó szobát adok. Még a paradicsombeli arkangyal is megirigyelheti.

Csakugyan szép volt az a kis szoba. Ablaka tárva volt, szabadon járhatta az esteli langy szellő, melódikus nótákat suttogva a falombok között, melyek egyik-másika kivánesian hajolt be az ablakpárkányon. A keresztül szürödö napsugár aranyos fénye ott tört meg egy menyezetes ágy hófehér párnáin . . . És egy távoli bokorban egy tapintatlan csalogány csattogta el egy névtelen nagy zeneszerző legszebb nászindulóját.

Majd kiszakadt a lelke, akkorát fütyentett a hajnali vonat, mikor Héthársra ért . . . A kakasok is erőteljesebb kórusban fujták reggeli kantátéjukat . . . A vendéglős háromszor is felbátorkodott az ajtóig, meg is görbitette nagy pecsétgyürüs mutatóujját . . . Aztán egyet fütyentve, sarkon fordult s lesosozogott a lépcsőn.

— Hadd pihenjék ki magukat! — dünnyögte megelégedetten.

Bizony magasan állott a nap, mikor megadták az engedélyt neki, hogy bekukkantson abba a kis szobába s felhuzták a zöld redőnyt.

A boldog ifju pár egymáshoz simulva állott az ablaknál és végtelen nagy szerelmük egy forró imában szakadt ki szivükből.

— Bizony le tetszett késni! — mosolygott házigazdájuk.

Csak a vonatról! egészité ki Géza. Majd megyünk délután.

Megyünk ám. Csakhogy előbb kimentünk ebéd után a kis erdőbe, ott leheveredtünk a puha pázsitra, felnéztünk a kék égre, ahol hófehér báránykák játszadozva üzték egymást, hallgattuk a rigófüttyöt, harkálykopogást, futottunk a fürge kis söld gyik után és szerettünk, szerettünk, szerettünk forrón, véghetetlen . . . .

Az a kis szoba ujra lakóul látta a szeretőket és dehogy engedte volna ki a reggeli vonathoz.

Reggeli után szives házigazdájukkal kirándultak a szőlőhegyre. Az ebédet is ott költötték el, zöld folyondáros verendán, a hova elért a völgyben fekvő hat község templomának déli harangszava. A menyecske sajátkezüleg főzte a jó bográcsos gulyást. Öreg este volt már, mire haza értek.

Én már kiöregedtem az e fajtadolgokból, de talán azok, akik valaha nagyon szerettek, s talán még most is tudnak szeretni, tanubizonyságot tehetnek annak valószinüsége mellett, a mit mondandó leszek.

Az ifju házasok három álló hétig nem tudtak megválni attól a helytől, a hol először jutottak annak bizonyosságára, hogy

„Hát uram Isten! a minap egyszer csak látja a falu, hogy gyünnek az urak a nagyságos királyi biró urral. Hát mondok ez mán kérem alázan nem amolyan kis fajta dolog, hogy magam és közbe ne vetőkedném; mán csak attu kezdve is, hogy valami nagy veszödelem nékü igazitanyánk el a szomszid urainék patvariáját, a mi is tetszik tunyi én nállam nékü a ki magam is elöljáróság vagyok alég ha jó ütnye ki. Hát mondok a nagyságos királyi biróságnak én vónék kirendőve a falutu a komissióba, tessék kérem utánnam gyünni a pörös funtusho.

Mög is inditottam a komossiót kifölé, de hát kérem a mint mán mostam is hogy az egész patvarcának a rossz idő vót az oka, ippeg most is annyira duhajkogvott a szél meg eső, s olyan jószüvü vót a sár, hogy szerencsétlenségünkre s a legnagyobb szigyenünkre mingyá lehuzogatta a kényös nagy urak czipellőit. Ennye mondok magamba, ebbü baj lessz. Alig is vátotta ki az eszöm ezt a gondolatot, a nagyságos és tekintetös komisió ránk rivalkogvott a falura, hogy hát mért nem kövecsétük mög az utakat? hogy lehessen járni amolyan szep sárga krokogyélus bőr czipelőbe is? Ere aztán mondok átossággal, a mi kis falunkba nagy ám a rönd, hanem hát mondok ez az utosinyálási dolog egiszen más, mert ez mán nagyon mérgös drága; nem igen lehet ám a kis kódis falu utczáját amolyan palló formájura csinyálni, mint Kis-Czellbe szokják. Hanem hát mondok tovább, még ott sem ugy van ám mindenhol, mert hát kérem átosan, ugy esött, hogy magam is humi patvariába bonyolódás miján Kis-Czelbe a törveny elejbe lévén invitálva, láttam ám Czellbe is, hogy bizony akkora pocsolyák vótak ám, erü amaru, hogy csak ugrándozva lehötöt egyik palutátu a másikig möhetnyi; mert hát az a czifra kü mingyá mingyá hiányzott a födön; peig ott minden hellön mussály vóna lönni. A zsibák és réczék meg nem olyan boldogok minállunk mint Kis-Czellbo, mert mi nállunk csak ott lubiszkólnak a hol löhet, de Kis-Czellbe minden ucsába árkokat csinyáltak nekik a melyikbe nyakig van a sok vixés minden, hogy soha se fogyon ki. Hát ezért kire szokják rivakodnyi a nagyságos és tekintetös urak?"

Ere aztán ollan haragosok löttek az fiskárus urak, és az egész komisió, hogy nem hogy jót töttem vóna abba a funtus pörbe, hanem még talány ugy e rontottam mindent hogy az tökszamár szomszédok most is fassérosnak ám érte rejám.

Aban most gyutott eszömbe, hogy a kedves uság csinyáló uram is czelli — nehogy maga is meg mérgelődjék az oda való pocsolyák miatt rejám, met hát maga tanitott rá miko ott vótam, hogy mindig csak igazat irjak, ös mondjak.

JÁNOS.

Ujdonságok.

Kalotaszegi varottas és karácsonyi bazár.

Emlitettük-volt mult számunkban, hogy az ősmagyar stilü kalotaszegi varottasoknak Kis-Czellbeni bemutatásának modozatairól, s esetleg ezzel kapcsolatosan egy karácsoni bazár rendezéséről van szó.

Örömmel és megelégedéssel értesitjük mélyen tisztelt olvasóinkat, hogy ügy a kalotaszegi varrottasok bemutatása mint a karácsonyi bazár rendezése iránt nemcsak a kereskedői és iparos körökben, hanem városunk és vidéke legfelsőbb köreiben is oly meleg érdeklődés és tevőleges pártfogás uralkodik, hogy a bazár bizottság megalakitása már csak egypár nap kérdése és mihelyt ki lessz küldve a rendező bizottság, azonnal megkezdődik az előmunkálat stb. melyekről a mélyen tisztelt közönség lapunk utjan lessz hetenként értesitve.

— **A Kemenesaljai Takarékpénztár** részvénytársaság pénztárnokának elhalálozása következtében, az intézet igazgatósága pénztárnokká Huchthausen Ede eddigi másod könyvelőt, ennek helyébe pedig másod könyvelővé Mike Kálman telekkönyvi átalakitó kis-czelli lakost egyhangulag megválasztotta.

— **Gyülés.** A kemenaljai rom. kath. tanitói-kör őszi közgyülését 1897. október hó 21-én Kis-Czellben tartotta a rom. kath fiu iskolában. A gyülés heves vitatkozás közt folyt le, melynek okozója a tavaszi közgyülésről felvett jegyzőkönyv egyik pontja volt, minek következtében a kör jegyzője tisztségéről a gyülés folyama alatt lemondott. A gyülés egyik pontját képezé Drávay Zoltán kis-czelli tanitó minta előadása az ötödik osztályban, a mely igen jól sikerült előadásaért a kör jegyzőkönyvileg köszönetét fejezte ki az eloadónak. Következett a tisztujitás, elnöknek Viebogen Ferencz asszonyfai tanitó, jegyzőnek Kovács Sándor sághi tanitó, pénztárnoknak Kis János simonyi tanitó választatott meg. — Az ülés déli 12 órakor ért véget.

— **Eljegyzés.** Kovics Jenő Nagy-Kanizsai kir. adótiszt eljegyezte Molnár Maris kisasszonyt Kis-Czellben.

— **Kis-czelli országos vásárról.** A folyó évi október 25-iki kis-czelli vásárról általánosságban csak kedvezőleg nyilatkozhatunk. — A szarvasmarha vásár különösen oly élénk volt, hogy évek óta ilyennek nem mondható. — A gyönyörü idő is kedvezett és emelte az élénk vásári hangulatot, s talán ez a szép idő hozott össze oly nagy és hangulatteljes vásári közönséget, a milyet Kis-Czellbe bizony régen láttak. — Minden áruczikk kelendőségnek örvendett; csak a téli ruhanemüek maradtak egy kissé vissza, mert a derült meleg nap ezeknek ugyan nem kedvezett. — A káposzta vásár még a mult évinél is potyább vásárnak nevezhető, mert a mostani vásáron még a legnagyobb fejü 100 káposztáért is alig adtak 2 frtot. — A káposztatermelés tehát az idén sem fizette ki magat.

— **Rajt csipett tolvaj.** Bron Ignácz simonyi lakos ki lopás büntette miatt nem rég került ki a börtönből f. év október hó 6-án Simonyiban Szalayné szobáját a pincze kulcs segelyével feltörte és oda behatolt honnét is 1 frt 03 krt ellopott. Ugyan ezen hó 18-án ismét betört a szobába, azonban ezen alkalommal Szalayné az agyban fekődt és felismerte a tolvajt ki szökésben keresett menedéket a csendőrök azonban elcsiptek és átadták a biróságnak.

— **Vasarok Kis-Czellben.** 1898 evben tartandó országos vásárok: Februar 28-án, május 16-án, junius 30-án, september 1-én, october 24-én, december 1-én ezen kivül minden csütörtökön heti vásár.

---

egészen egymásei. Es idő alatt hirt nem hallott felőlük senki, — de senki.

Képzelhető, mennyire kétségbe voltak esve az öregek, hogy kedveseikről épen semmi értesitést sem kaptak.

Az első hét csak eltelt valahogy. A vége felé ugyan kissé fájt már az a jó szülei szív.

Aztán kezdődtek a kölcsönös szemrehányások.

— Té vagy az oka! — szólt Piroska apja. Te küldted el őket.

— Hisz kötéllel nem foghatjuk itthon. Aztán ki hitte volna, — szólt a másik apa, — hogy ugy elfelejtsenek!

Az anyák sokkal tragikusabban fogták fel a dolgot.

— Persze a férj uraknak csak a nagy város kell. Ott a sok czifra uri dáma! Szegény, szegény Piroska!

— Az ám! A te Piroskád is felcsipett bizonyára valami ficsurt magának és az én Gézám

— Jaj, talán öngyilkosok lettek!

Hideg borzongás futotta át valamenyiüket. Azután mentek a sürgönyök Bécsbe, Budapestre, a rendőrséghez. Mozgósitva lett az egész hadsereg, hogy a fiatalok nyomára akadjanak.

Hasztalan. A kétségbeesés elérte csimborasszóját, mikor egy szép napon betoppent az ifju pár.

A menyországnak igazi üdvössége ugy oda volt irva az arczukra, hogy az öregek még a szemrehányásokat is elfeledték. Csak kérdéseikkel halmozták el őket.

— Hát hol voltatok?

— Hol? Hát Bécsben, Pestén!

— De hogy ott nem találtak!

— Nem, mert... mert a király vendégei voltunk!

— Igen, a király vendégei! tóditotta Piroska, ott laktunk.

— Egy uszó palotában!

— Egy tündérpalotában.

Az öregek csak néztek.

— Es usztunk!

— Igen usztunk.

— Ugyan ne hazudozzatok annyit, hisz nem is tudtok uszni! tört ki végre az apa.

— Nem-e? — büszkélkedett Géza. Tudunk mi már mindent édes apám. Mindent. Igaz-e Piroska.

Piroska lesütö szemeit s arczának bibor piroságán két gyémántos könycsepp peregett végig. A ki akarta, megérthette belőle, hogy ezek már csakugyan tudnak uszni.

Hisz kérem alázan, ez az igazi nászutazás. Olcsó is, jó is és meg is teszi ugyanazt a szolgalatot, mint a nagy nászutak.

Ezt aztán én is bizonyithatom, mert Piroskák első gyermekének én vagyok a — keresztapja.

ÖTLETEK.

A lusta ember filozófiája: Minek azt most megtenni, amit már régen meg kellett volna tenni? De mivel megtennem okvetlenül kell, valamikor majd csak megteszem. Tehát semmi esetre sem teszem meg most.

Vannak emberek, akik határozottan ellenünk születtek.

Fortuna istennő annál jobban vati meg áldozatjait, minél jobban szánja őket a világ.

A szerencsétlenségnek megvan a maga bizonyos földrajzi területe, amelyből csak passzitthatatlan jókedvvel füstölhető ki.

Ha a rossznak megártana az, hogy gyülöljük — már régen nem is léteznék.

A boldogság és a jólét, de hogy vannak mindig együtt!

A férfi a légyottra néha csak udvariasságból megy, az asszony — soha.

Salamon Ödön.

Az a bizonyos kis gunyhó, amelyben két szerető szív megfér — a legnagyobb légvár.

Ahogy szerencsétlenül szeretni, úgy szerencsétlenül gyülölni is lehet.

A szalon-arszlán, ha megházasodik, a vadonból az állatseregletbe megy.

Az első szerelem sohasem az utolsó, de az utolsó szerelem gyakran az első.

A fiatal leányok jobban tisztelnék a férfiakat, ha nem ismerék azokat a könyveket, amelyeket a férfiak olvasnak.

Egy asszony sem tartja nagy művésznek az oroszlánszeliditőt.

Kevés oly anya van, aki előbb az éhségét, aztán a siró gyermekét csillapitja.

Sok házaspár él együtt — elválva.

Igen sokszor csak azt olvassa ki az ember egy asszony szeméből, amit éppen akar.

Szellemes asszonyok virtuózok abban a művészetben, hogy hogyan kell valakit a legfeszültebb figyelmetlenséggel hallgatni.

Két urnak még lehet valahogy szolgálni, de két urnőnek éppenséggel nem.

Stettenheim.

—. **Mezei egereket** tomegesen és biztosan kipusztit a Sipőcz István pécsi gyógyszerész által labdacs alakban készitett, több év óta előkelő uradalmakban, számos gazdaságban és községben a legjobb sikerrel használt egérméreg. Hiteles tapasztalatok szerint egy holdra 1—2 kgr. (10—20 ezer labdacs) elegendő. 5 kilós próbacsomagot 3 frtért, 100 kgrot 45 forintért küld Sipőcz István gyógyszerész Pécsett.

Dr. Hőgyes korszakos találmánya

Asbest-talpbélés

Nincs lábizzadás!
Nincs meghűlés!
Nincs reumatismus!

Követeljük az Asbest-talpbélést czipészeinktől.

Felnőtteknek 35-45 számig 1 frt 20 kr.
Gyermekeknek 20-34 számig 60 kr
csak utánvét mellett.

Dr. Hőgyes találmányát szabadalom védi minden országban. — Bővebb felvilágositást készséggel ad

„Az Első magyar asbestáru gyár"
Budapest, VI., Szív-utcza 18.

Kis-Czellben kizárólag:
REIF CÁVID urnál kapható.

Hervadhatatlan élő präparalt

pálmákat.

Gondozást nem igényelnek! Hőség, fagy, nedvesség nem ártanak!

Legszebb és legtartósabb **szobadisz** pálmák 3 frt. 50 krtól feljebb

Weinstein Gusztáv
kárpitos és diszitőnél KIS-CZELL.

Egyszersmind ajánlom

KÁRPITOS

munkám készitését a legegyszerűbtől a legfinomabb kivitelig.

Javitásokat olcsón és pontosan eszközlök.

Vidékre is készséggel megyek.

Uj diványok kaphatók 10 frtól feljebb.

Pályázat.

A Gyarmathy ösztöndijakból egy hely megürült.

Pályázó lehet: I-ször kis-czelli születésű rom. kath. ifju.

II-szor: Tiz évet bekellett töltenie.

III-szor: felsőbb tanintézetbe járnia.

A folyamodványok kellőleg felszerelve a kis-czelli rom. kath. plébánia hivatalhoz november hó 7-ig küldendők be.

Kis-Czell, 1897. október 24.

A bizottság.

Nem ellen reklám
csak
a valóságot adom tudtára a melyen tisztelt közönségnek, hogy egyenesen az

ELSŐ MAGYAR
Asbest áru gyárból rendelt és védjegygyel ellátott
ASBEST
talpbéllések

nálam is vannak raktáron és megrendelhetők e mellett minden női, gyermek és férfi czipész munkák szolid kivitelben, a legjutányosabb árban és gyorsan készittetnek el.

Kis-Czell, 1897. október hó.

Mély tisztelettel
Szalay László
czipész.

Az ezredéves kiállitásan nyert

arany oklevél

tanuskodik kiváló szakképességemről.

Jutányos ár, pontos kiszolgálás; évek hosszu során át fővárosi tapasztalataim után a legujabb

divat szerint

készitek férfi divat ruhákat.

A legmagasabb körök elismerésére hivatkozva, ajánlom magam a n. é. közönség becsés pártfogásába.

Kis-Czell, 1897. okt. hóban.

Mély tisztelettel
Büki Márton
férfi szabó.

1897. Nyomt. Goldberg Gyula Pápán.